

[Kristine Heltberg.]

kan medvirke til yderligere at øge forskellen mellem de forskellige grupper af unge under uddannelse. Vi kan nævne, at den store del af ungdommen må klare sig med hjælpen fra statens uddannelsesstøtte; selvfølgelig må man også tænke på de forskellige forsøgsuddannelser, der er i gang, og som er blevet omtalt flere gange her i dag.

Det er derfor ganske indlysende, at denne sag må vurderes sammen med hele det store problemkompleks omkring forbedringen og forenklingen af uddannelsessystemet for hele aldersgruppen; den bør tages op i denne sammenhæng i det udvalg, der skal behandle lovgivningen omkring hele lærlingeuddannelsen.

Ordføreren for forslagsstillerne (Robert Christensen): Jeg er i den situation som ordfører for forslagsstillerne, at jeg føler, at både lærlingene i Danmark og jeg selv er ved at blive kvalt i gode ord.

Vi foreslår, at lærlingene skal være fri for at betale til skolegangen, som de gør — ganske vist indirekte — og både ministeren og samtlige ordførere giver tilslutning til det princip, at lærlingene ikke selv skal betale. Dernæst omtaler vi, at hensigten med forslaget er at prioritere de erhvervsmæssige uddannelser højere. Det har jo i flere år været mode at gå ind i en boglig uddannelse, også fordi de studerende, som en enkelt ordfører har sagt, er bedre stillet end dem, der tager de praktiske eller de erhvervsmæssige uddannelser, og jeg får for så vidt også tilslutning til, at de erhvervsmæssige uddannelser trænger til at blive prioriteret højere. Jeg kan ikke lade være med at sige, at hvis vi prioriterer dem højere, og hvis vi også vil lægge lidt mere prioritet på mellemuddannelserne, er det sandsynligt, at vi kan dæmpe en del af tilgangen til de videregående uddannelser og dermed måske endda opnå en besparelse.

Jeg har nogle bemærkninger til de enkelte talere. Undervisningsministeren giver jo tilslutning til princippet, at lærlingene skal være fri for at betale skolepenge, men kæder det alligevel sammen med den reform, der skal komme, af de praktiske grunduddannelser. Jeg forstår undervisningsministeren, men forstår ham alligevel ikke rigtig. Nu

skal jeg forsøge at lade være med at gøre dette til en førstebehandling af et forslag, der først vil blive fremsat efter nytår; der er flere af ordførerne, der har været nær ved at gøre det. Men hvis nu det, jeg siger, ikke er rigtigt, kan ministeren jo rette mig. Jeg har opfattet to ting ved den påtænkte reform af de faglige grunduddannelser: for det første at det bliver en dyr reform, som vel hører til de reformer, regeringen i sin tiltrædelsestale har sagt nok ikke kan gennemføres lige med det samme, for det andet at det ikke bliver et sådant reformarbejde, at vi på en bestemt dato forlader den ene form for lærlingeuddannelse og går over til en ny grunduddannelse for de praktiske fag. Det er min opfattelse, at det, der vil ske, er, at den nye reform vil blive kørt ind over en årrække, og at vi her i landet må regne med, at vi i en årrække må køre med to former, idet vi får den nye, grunduddannelsen, men må bevare den gamle lærlingeordning i nogle år endnu; derfor tror jeg ikke, vi slipper uden om at tage standpunkt til det, jeg på venstres vegne her har foreslået.

Ministeren siger, at vi kan jo koble det sammen med spørgsmålet om disse grunduddannelser, og jeg kan selvfølgelig ikke have noget imod, at vi i udvalget drøfter begge dele; det bliver vel det samme udvalg, så vi kan drøfte begge dele på én gang.

Hr. Søgaard stillede mig det spørgsmål, om det er vores mening, at vi vil koble erhvervslivet ud af indflydelsen på lærlingeuddannelsen. Det er et noget krampagtigt spørgsmål at stille, for hr. Søgaard ved jo godt, at vi har sådanne uddannelser, hvor man for længst er holdt op med, at erhvervslivet betaler, uden at det derfor er blevet koblet ud af indflydelsen. Jeg kunne da godt tænke mig at se den undervisningsminister, der ville tilrettelægge en praktisk erhvervsmæssig uddannelse uden på en eller anden måde igennem råd eller nævn at spørge erhvervslivet til råds, måske ikke rette sig efter det, men i hvert fald spørge til råds.

Hr. Bo Kristensen angriber mig nærmest for, at vi griber ind i en gældende lønoverenskomst; men vores hensigt med at foreslå den 1. januar 1972 som begyndelsesdato var netop valgt med den begrundelse, at hvis vi valgte en dato, der faldt sammen med en